

Klumma: Malan Eyðunsdóttir

durvitøppin av og á

Biip, biiip, biiiiiip, biiiiiip!!!! Tað er hósmorgun, og vælkenda ljóðið frá vekjaranum er als ikki so strævið, sum tað plagar. Tú vaknar beinanvegin, og tú kennir onga trongd at trýsta á durvitøppin. Ístaðin fyri at leggja teg á hina liðina fert tú upp, setir kaffi útá og so undir brúsuna. Tú hevur góða tíð. Børnini sova trygt heima hjá ommu og abba, tí í morgun skulu tú og maðurin við pyjamasrutini til Keypmannahavnar. Viðførið er pakkað kvøldið fyri, passini liggja klár, og shuttlebilurin kemur um ein tíma. Tú gevur tær góðar stund-ir framman fyri speglinum, og hóast arbeiðsvikan hevur verið strævin, so tykist gerandisdagurin so fjarur, og tú hevur eina rúgvu av orku, tí nú hevur tú frí. Eitt langt og hendingaríkt vikuskifti liggur fyri framman. Tit skulu hugna tykkum við vinfólki, eta góðan mat, á konsert, út í náttarlívið, og so skulu tit sjálvandi eisini hava stundir at shoppa.

“Góðu ferðafólk, vælkomin umborð á Atlantic Airways”. Hóast klokkan einans er 8.30, so keypa tit tykkum reyðvín aftur við matinum og Baileys aftur við kaffin-um – tit hava uppiborið tað, tí tit hava jú frí. Tað er gott at flúgva hendan morg-unin. Fólk eru í góðum lag, og fryntligu flogternurnar koma eina ferð afturat við vogninum og spyrja, um tær kunnu bjóða tær meira at drekka. Onkur takkar nei, og onkur keypir ein gin og tonic afturat. Vikuskiftið er jú longu byrjað hjá teimum flestu.

Á flogvøllinum í Kastrup er ein meldur av fólki, sum koma og fara. Tað gongur skjótt at finna leiðina oman til komuhøllina við

viðfórisbondunum, og á veg út gjøgnum grønu hurðina, tí tú jú einki hevur at tolla, undrast tú yvir, hví tú so sjáldan hittir nakran tollara har. Teir síggja kanska langan veg, at tú ert føroyingur?

Samferðslukervið í Keypmannahavn er sera væl útbyggt. Tú hevur fleiri møguleikar at velja í, men skjótasta og lættasta loysnin er at taka metro’ina inn til býin. Hevur tú ikki ferðakort, kanst tú keypa eina billett í eini automat ella gjalda umvegis eina app. Alt skal ganga skjótt og smidliga, hurðar fara upp og aftur, fólk fara inn og út, og mitt í rokanum eru tit, tað føroyska parið, sum við alt ov nógvum viðføri til eitt vikuskifti í Keypmannahavn knortlandi royna at vinna vegin fram til íbúðina á Eysturbrúgv, har gilstast skal. Í bitandi februarikuldanum fara tit úr metro’ini og inn í ein buss og so við sveittabroti eftir gongubreytini við rullandi viðfórinum aftaná. Lagið og orkan eru tó enn í topp, og skjótt sita tit heitt og fjálgt í eini íbúð á 1. hædd til høggu.

Tit hava tó ikki stundir at sita ov leingi, tí ætlanirnar eru nógvur, og vikuskiftið tykist nú ikki so langt, sum tá tit fóru heimanifrá. Tit mugu fara út at shoppa beinanvegin, tí innkeypslistin er langur. Í risastóru solumiðstøðini tekur ørvitis-kenslan skjótt yvir. Óendaligu røðini av klædnastativum og ágangandi sölufólk geva tær vaml. Tónleikurin úr ymsu handlunum rennur saman í eitt, og tú missir teg sjálvan burtur í sjóðinum frá fólki, kassatólum og rullutrappum. Bráðliga finnur tú útav, at hetta er nógv meira stressandi enn nakar gerandisdagur

heima í Føroyum. Heimafturkomin í íbúð-ina eru tit útlúgvað – tit, sum skuldu hava frí og bara njóta lívið langt burturi frá øllum tí dagliga resinum.

Biip, biiip, biiiiiip, biiiiiip!!!! Tað er fríggjamorgun, og tit mugu fara tíðliga upp, tí enn er innkeypslistin langur, og í kvøld er stórsliga konsertin, sum tit vóru so heppin at fáa atgongumerki til. Men onkursvegna hava tit sett ferðina niður. Tit geva tykkum góðar stundir at eta morgunmat, og tit geva tykkum eisini góðar stundir at práta við gamla, føroyska listamannin, sum er komin á gátt hjá dótttrini at heilsa upp á hetta fitta parið úr Føroyum. Tó byrjar tíðin aftur at renna undan tykkum, og tá kemur tað kanska heldur dátt við, at gamli maðurin ætlar sær við út í býin. Hann er illa gongdur, og tað gerst tykkum skjótt greitt, at tit verða noydd at endurskoða innkeypslistan. Við stavi í hond kemur gamli maðurin stetlandi aftan á tykkum oman til buss-in. Og bráðliga hava tit ongan skund. Hesin gamli listamaðurin fær tykkum at seta ferðina niður, steðga á, sansa og verða í lötuni. Tit leggja nú merki til, at øll rundan um tykkum skulu skunda sær onkrastaðni. Tey hyggja ikki upp á hvønn annan, tosa ikki við hvønn annan, tey bara skunda sær. Busstúrin inn í býin gerst bráðliga ein heilt serlig uppliving, tí gamli maðurin byrjar at práta við eldru kvinnuna, ið situr við síðuna av honum. Eygu hennara lýsa upp, hetta er hon als ikki von við. Tey tosa um leyst og fast, og tá hon gongur fram við tykkum móti úthurðini, heilsar hon blíðliga upp á tykk-um. Hon veit, hvørji tit eru, tí tað hevur gamli maðurin fortalt henni.

Heldur enn at renna í handlar á longu gongugøtuni, lata tit gamla listamannin leiða tykkum gjøgnum smalar gøtur og trongar smogur inn í gomul, hugnalig vertshús, sum øll hava eina heilt serliga søga at siga. Innkeypslistin er nú gloymd-ur, og uttan at varnast tað, eru tit veruliga steðgað á. Sjálvt snildfonin fær loyvi at liggja í taskuni, tí einki annað upptekur tykkum enn lötan og samveran.

Hesin frisæli andi frá hesum heilt serliga listamanni fylgir tykkum onkursvegna restina av vikuskiftinum. Hóast nógv annað er á skránni, so geva tit tykkum nú stundir at njóta ymsu upplivingarnar til fulnar. Og heldur enn at ørkymlast, tá fólk skumpa undir tykkum við ákærandi rødd um at standa til høggu og ganga til vinstru á rullutrappunum oman til metro’ina, so smílast tit bara og undrast á, hví fólk hava so nógvan skund.

Gløgt er gestsins eyga, verður mangan tikið til. Heimafturkomin á klettarnar eftir eina heldur baldruta landing við Atlantic Airways, uppliva tit, at ein ávísur friður valdar á hesum illveðursoyggjum. Hesin friður, ið ringur var at fáa eyga á í stórbýnum, og sum tit kanska alt ov sjáldan geva tykkum far um í resinum ein mánamorgun, tá durvitøppurin hevur stolið nakrar minuttir. Kanska skulu vit minnst til at trýsta á durvitøppin av og á, og geva okkum stundir til leggja okkum á hina liðina – steðga á og verða í lötuni. Tað ber jú til at seta vekjaran at vekja eitt sindur fyrr.